

L'AVIZE

Nr. 4

ĀVG 2012

ŽETONU VAKARS

Laiks skrien vēja spārniem, taču **burvīgais** 2012.gada **2.marta** vakars joprojām visai Āgenskalna Valsts ģimnāzijas saimei palicis **atmiņā** ar Aleksandra **Čaka** noskaņām. Visiem **divpadsmitajiem** noteikti vēl **svaigi** atmiņā saglabājušies ilgie un daudzie **mēģinājumi** brīvdienās, garās **diskusijas** par uzveduma koncepciju, **asās vārdu apmaiņas** par atšķirīgiem skatījumiem uz visu notiekošo, kā arī milzīgā **gandarījuma** sajūta par padarīto, ieraugot **mammas**, māsas, vecmāmiņas, vectētiņa vai jebkura cita skatītāja **silto seju**, kuru rotāja saulains **smaids** un bezgala dziļš lepnums par to, uz ko mūsu bērni ir **spējīgi**.

Visgrūtāk noteikti bija **scenāriju** autoriem, kuri nez vai baudīja Ziemassvētku **brīvlaika** priekus, jo termiņi **bija nežēlīgi** un tūlīt pēc atgriešanās skolā jau bija jānodod žetonvakara scenāriji, taču arī tas nespēja **kavēt** mūsu lielās saimes **uzvaras** gājieni. Scenāriji tika nodoti laikā, mēģinājumi notika, neskatoties uz kvantitatīvo sastāvu, **režisore** pūlējās vaiga sviedros, lai palīdzētu mums un tā mēs visi **kopīgiem spēkiem atdzīvinājām** Čaku uz **Kongresu nama** skatuves.

Arī paši divpadsmitie izjuta lielu **leppumu** un kārtīgi **padarīta darba** sajūta, protams, nevar noliegt, ka bija **patīkami** gan no skolotājiem, gan skolas vadības dzirdēt **atzinīgus** vārdus par mūsu sniegumu, taču visu mīlulis un favorīts noteikti bija 12.5 klases **džentlmenis** Jānis Krūmiņš, kurš plašo Kongresa nama skatītāju pulku **apbūra** ne vien ar izjustu un **dvēseliski** dziļu Čaka esības atspoguļojumu, **iejūtoties** Čaka lomā un runājot viņa dzeju, bet arī priecējot sanākušos ar savu burvīgo **baritonu**, un tad nu gan Jānim tika piedoti visi **grēki**, jo pat savaldīgāko **skolotāju sirdis** izkusa, Āgenskalna Valsts ģimnāzijas Čakam **dziedot**.

Mazs ieskats galveno darba rūķu atmiņās par paveikto darbu:

atmiņās dalās 12.1 klases skolniece Anastasija Tjarve

„Atmiņas ir visnotaļ ļoti, ļoti labas! Visiem patika izvēlēta priekšnesuma tēma. Klases puīši ļoti labi sevi parādīja, it īpaši, kad uzvilka formas tērpus, varēja redzēt, kā pārvērtās viņu stāja, gaita, uzvedība. Tas bija tiešām jauki! Bija prieks uz viņiem skatīties.

Smieklīgi bija tas, ka uzveduma laikā, viens no klasesbiedriem aizmirsā vārdus, pēkšņi pārtrauca runu, stostījās, kamēr citi viņam blakus stāvošie nepateica, kas jāsaka ;]

Visiem bija garīgs un morāls pacēlums, kad ģenerālmēģinājumos saraudinājām Anitas Vanagas un Daces Simsones kundzes. Tas lika justies gandarītiem, jo tāpat tika panākts iecerētais. Vēl lielāka sajūsma bija tad, kad uzzinājām, ka žetona vakarā liela daļa vecvecāku bija pat piecelusies kājās un arī raudāja, jo atcerējās savus kara gadus. Viss bija izdevies!”

12.5 klases skolnieces Paulas Ozolas iespaidi

„Tāpat.
bet

ļoti saspringts laiks, kas prasīja daudz laika, enerģijas un spēku, liekot daudz ko atstāt novārtā, galvenais jau šajā brīnišķīgajā pasākumā ir gala rezultāts un tas, manuprāt, bija tuvu maksimumam, ko spējam sniegt. Protams, varu runāt tikai par savu klasi un arī mūsu priekšnesumu. Jāatzīst, ka viegli tas nebija. Cik cilvēku, tik viedokļu, neiztikt arī bez iekšējiem cīņiem, lai gan par lomām šoreiz kašķa nebija, taču par to, kā, kur, kāpēc - protams, domas dalījās. Kopumā vērtēju šo pasākumu kā izdevušos. Ļoti patīkama sajūta, kad var jau stāvēt uz tās skatuves un paklanīties. Patīkama, jo viss ir izdevies, bet tajā pašā laikā arī tāds mazs sašutums - nu kā tad tā! 2 mēnešus esam ieguldījuši, lai 15 min [kas uz skatuves vispār paskrēja vienā acu mirklī] laikā to visu parādītu. Man liekas, ka es nebiju vienīgā, kurai pēc tam gribējās nospēlēt vēlreiz!”

Arī 12.3 klases skolniecei, vienai no scenārija autorēm, Jutai Taukulei ir palikušas spilgtas atmiņas par šo pasākumu

„Patīkami atmiņā palikuši izdzertie kakao ar svaigām "Ciemakukļa" bulciņām un asprātīgie joki, kas, rakstot scenāriju, radās ne vienu vien reizi!

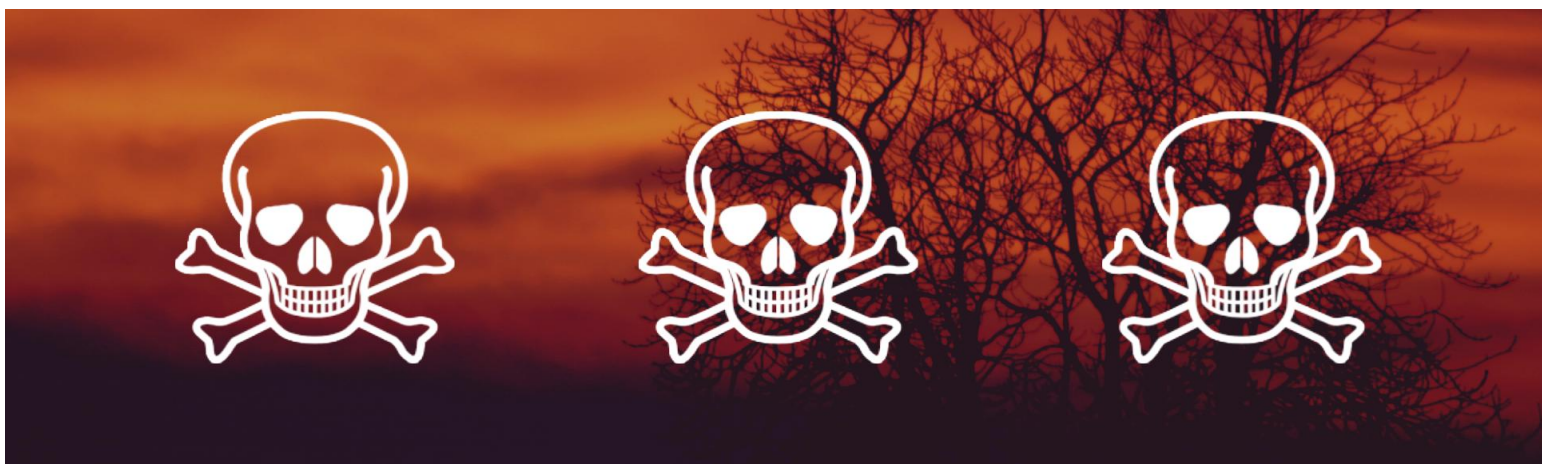
Vēlāk darbus sadalījām un, kad scenārijs beidzot bija pamatā gatavs, kopdarbā ar režisori tas tika izmēģināts, pielabots un papildināts. Vienlaicīgi ar mēģinājumiem un galvenā scenārija labojumiem tapa arī skaņas, gaismas un fona bilžu scenārijs. Kad visi scenārija bija gatavi, atlika tikai mēģināt, mācīties savus runājamās tekstus un meklēt katram savus tērpus. Atklāti sakot, viegli nebija, bet padarītais darbs deva pamatīgu gandarījumu. Klases mēģinājumi arī bija tie, kuros, kopīgi pasmejoties par daudz ko, mūsu klase kļuva draudzīgāka un vienotāka. Nezinu īsti, kā citiem, bet man pirmais nozīmīgais gandarījums par paveikto radās mirklī, kad skaņu režisors bija ļoti apmierināts ar mūsu klases skaņu scenāriju.

Šķita, ka arī Kongresu nams, kur 2. marta vakarā norisinājās mūsu žetonvakars, bija daļa no tā, kas pievienoja tādu kā nozīmīguma sajūtu. Tieši Kongresu nama skatuve bija vieta, kur katrs centās parādīt to, ko spēj un var.”

Mums, **divpadsmītajiem**, šis skaistais pasākums diemžēl jau ir aiz muguras, taču **grūtākais** un atbildīgākais **vēl tikai priekšā**, tāpēc gribas atstāt mazu **ceļazīmi** tagadējiem **vienpadsmītajiem**, lai viņi saprot, cik **smags darbs** ir izveidot šo **15 minūšu** garo uzvedumu, bet, lai arī apzinās pēcākos **darba augļus** un gandarījuma sajūtu, kuru **neapšaubāmi** seko pēc **godam** padarīta darba.

Karīna Šķestere, 12.5

„PIRĀTU” APKAROŠANA ĀVĢ TELPĀS

Mūsdienās – tehnoloģiju laikmeta kulminācijas posmā – mainīta jēdzienu oriģinālā nozīme ir kļuvusi gluži par ikdienas parādību, jaunvārdu ieviešanu aizstājot ar vispārzināmām formām. Viens no sabiedrībā zināmiem piemēriem šādai rīcībai ir pirātisms – materiāla nelikumīga un neatļauta kopēšana un/vai izplatīšana tiešsaistē vai fiziskajā pasaulē.

Latvijas skolās notiekošās izglītojošās akcijas „Kāpēc pirkt, ja var par brīvu?” ietvaros, kurā jaunieši tiks informēti par legālu mūzikas lejupielādi internetā, un par to, kā nelegāls ierakstu patēriņš ietekmē mūzikas situāciju mūsu valstī, arī ĀVĢ telpās 17. aprīlī viesojās pasākuma komanda – to veido Latvijas mūzikas producentu apvienība LaMPA sadarbībā ar ASV vēstniecību Latvijā, un tās mērķis ir veicināt izpratni par legālas mūzikas aprites pozitīvo ietekmi uz mūzikas attīstību pretstatā nelegālas lejuplādēšanas un pavairošanas postošajai lomai. Akcijas mērķis ir aktualizēt legālu mūzikas failu lejupielādi un to pirkšanu internetā, jo šādā veidā ieguvēji ir gan mūzikas radītāji, gan patērētāji, kam ir lielākas iespējas saņemt kvalitatīvu produktu.

Pasākumu aktu zālē vadīja skolas absolvents, mūziķis Kaža (Kārlis Būmeistars), kurš klausītājos raisīja izpratni, atklājot, ka pats vairākas reizes ir bijis „pirāta” – vairuma skolēnu – lomā. Lekcijas gaitā Kārlis, kā arī ASV vēstniece Latvijā akcentēja būtisku legālas failu ielādes priekšrocību, tā rezultātā nodrošinot pastāvīgu darba kvalitāti, kā arī lietotāja ieguvumu, „neapzogot” izpildītājus, māksliniekus (tendence attiecas uz mūzikas, mākslas darbu, grāmatu u.c. jaunrades nelikumīgu izplatību tīmeklī). Akcijas ietvaros skolēni bija sagatavojuši savas versijas par „pirātisma” apkarošanas iespējām, tā izplatību, sekām – video materiālus, kā arī grupa radošu jaunošu prezentēja iespējamu Kārļa jaunā singla dziesmas versiju, topot par vārdu autoriem un uzstājoties klausītāju priekšā; aktīvākie dalībnieki, informatīvu materiālu autori un sava viedokļa aizstāvji – tika sveikti ar simboliskām balvām – „kuponu”, kas ļauj legāli savā īpašumā iegūt kādu latviešu izpildītāja dziesmu.

Izglītojošā akcija ĀVĢ klausītājos raisīja pastiprinātu interesi par darbu autoru guvumu no cerētās ielādes legalizācijas, jautājumi pārvērtās aktīvā diskusijā. Kārļa ziņojums nevis ietvēra kategorisku lejupielādes aizliegumu, bet gan rosināja pārdomas skolēnā par viņa rīcības morālo vērtību, attieksmi pret cienīto mākslinieku, kura darbā ieguldīto laiku bez pienācīgas maksas lejupielādē internetā. Pasākums ļāva skolēniem izprast arī pretējo „pirātisma” pusi, kas līdz šim tika aplūkota un popularizēta sabiedrībā, sniedzot iespēju ielūkoties dziesmu tapšanā, kas ietver vairāku profesiju pārstāvjus, plašu ieguldījumu, lai dziesmu kā gatavu precī nogādātu publikas vērtējumam.

Katrīna Biele, 12.5

VELTĪJUMS PUTNIEM NO „DVĒSELES LIDOJUMA”

2012. gada 8. maijā, radošā žurnāla atklāšanas svētki

Klusums, tulpes, sarkans svečturis un lampiņu virtene atļauj pavasara vējam apņemt klausītājus ar siltumu, un gaismas pielieto pēcpusdienu varam iesākt ar maigām ģitāras stīgu skaņām.

„Nesaki man” - izskan pirmie vārdi mūzikas pavadībā, un visu acis pievēršas nošu bumbiņu dejai, jo „Dvēseļu lidojums” ir sācies. Telpa ir pilna cilvēku - gan skolā manītu, gan svešu-, bet skatuviņas vidū „trīs krēsli”, iespējams, nolikti atbilstoši mūziķu skaitam, bet varbūt, lai radītu drošības sajūtu- nav laika kavēties pie sīkumiem, jo, pirmajām sekundēm aizritot, pēc uzstājīgā „sol mažora” Putni ir sasprindzinājuši ķermeni, lai būtu gatavi kuru katru brīdi celties gaisā! Ir laiks! Ir laiks lidot, un laiks lidojumu otram atklāt, varbūt arī otrs būs spējīgs aizķerties aiz Tava spārna, Rakstītāj, un ieraudzīt to, ko pamanīji un izcēli kā būtisku savā ceļā Tu!

Un es lidoju, līdz ar Tevi es lidoju, un ticēju tam, ka žurnāla nosaukums nav zaudējis savu būtiskāko un atklātāko vārdu salikumu, proti, procesa virsrakstu!

Kad savus darbus dodas lasīt pirmo reizi, tad varam manīt ātro balss tempu un trīcošās rokas, bet tas nav Putna dzīves kauna traips, brīžam mums pats svarīgākais ir tieši sākums. Redzi, ja putns iemācās izmantot savus spārnus, tad no viņa dienās var būt gaidāms dižens Lidotājs, bet, ja spārni savu funkciju tā arī neatrod, tad tas būs pielīdzināms rakstniekam, kas atļāvis, gadiem ejot, sadzeltēt papīram un izžūt tintei, neliekoties par tiem ne zinīs.

Manā sejā rada smaidu centieni, jo ir cilvēki, kuri piedzimst ar izmisīgu vēlmi dzīvē radīt centienu grēdas, kuras, laikam ejot, atrod savu vērtību vai rotājas ar putekļiem, bet ir arī tādi cilvēki, kuri pāri visam ir spējīgi atrast paši sevi, iespējams, centienu rezultātā vai vienkārši tādēļ, ka spēj radīt mākslu, taču pats galvenais ir tas, ka atrastais nepazūd.

Iveta Ratinīka saka: „Būtībā man bija ļoti maz laika ganīt viņu dvēseles(..)šogad tā bija vairāk augšana pašiem savā maizē.”

Tad, lūk, es nezinu, no kā, izņemot kafiju, pārtiek Āgenskalna Valsts Putni, bet, ja spēka dēļ viņi ēd, tad tas drīz būs ieaudzis viņu kaulos. Mani nebeidz pārsteigt putni, kuri piedzimuši jau kā lidotāji(es ticu, ka arī Jums tas ir smags darbs, proti, radīt, bet jo augstāks mērķis, jo stāvākam ceļam jābūt gataviem), taču atļaušos uzteikt no savas puses 12. 5 klases skolnieku Aivi Ahramējevu, jo, klausoties viņa tekstus, es klusībā cerēju, ka atradīsies vēl kāds prozas darbs, kuru viņš vēlētos nolasīt auditorijai.

Vērojot Jūs, Putnus, no malas, nevar nepamanīt Būtību, kas tiek aiznesta cilvēkiem, it kā Jūs aizskartu citus ar pašiem spārnu galiem, tik viegli, ka saņēmējs gandrīz nevarētu manīt pieskārienu. Bet es nerunāju tikai par tekstiem, kurus norunājāt vienā maija pēcpusdienā, tas drīzāk ir veids, kā jūs dzīvojat un pastāvat - harmonijā starp sevi un pasauli, nebēdājot par to, ko apkārtējie teiks vai domās, Jūs būsiet brīvi no aizspriedumiem, jo zināsiet, ko Jums nozīmē visapkārt radītā pasaule. Ratinīka, atbildot uz jautājumu par to, kādēļ būtu jāraksta, teica: „Tas vienkārši attīsta, tāpat kā gleznošana vai izšūšana, jebkurš radošs process. Radošs teksts no tāda neradoša atšķiras ar to, ka tu aizej līdz tiem slāņiem un līmeņiem par kuriem ikdienā tu nemaz nedomā. Man tā radošā rakstīšana ir vajadzīga, piemēram, kā terapijas veids, bet es domāju, ka katram tas ir ļoti individuāli; pieļauju, ka arī no šodien lasītajiem tekstiem daudziem tie ir dienasgrāmatu teksti.”

Ja tas tā ir, tad lasītājiem Jūs atklājat un atdodat daļu no sevis- Jūsu domas pārdomā visi, Jūsu izjūtas apjauš visi un ar Jūsu skatījumu paraugās visi. Paldies Jums par drosmi dalīties!

Šis veltījums nav Jums patoss nievājošai deklamēšanai, tas ir mans skatījums uz jauniem māksliniekiem, un, galvu noliecot, jāteic... lai gan skolā tiek kultivēta dabiskās izlases cīņa, mēs esam cilvēki, kuri aug mākslas ietekmē, tāpēc, ja Jūs gribat un spējat radīt ko skaistu, kas var aizskart kādu cilvēku vai atklāt Jūsu iekšējo radošuma pilno pasauli mums, kādēļ gan man jūs neiedrošināt to tupināt darīt?

Avīze novēl arī turpmāk Putniem lidot un, neskatoties ne uz ko, nepazaudēt sevi, bet atkal un atkal pārliecināties par to, ka dzīves telpai robežu nav! ☺

Jūsu L'avīze

Anette Vasarāja, 12.5

PALIEC SVEIKA, SKOLA!

Laiks skrien ātri – tas ir sen pierādīts un neapstrīdams fakts, bet, kad tevi piemeklē atklāsme, ka tas skrien vēl ātrāk kā līdz šim ticis uzskatīts, paliek baisi. Tagad tā ir noticis ar mani, jo laiks, ko man kāds augstāks spēks bija atvēlējis ĀVG iepazīšanai, strauji tuvojas beigām. Ir gājis visādi, bet viens nu ir skaidrs – šī mana un skolas tikšanās ir bijusi zvaigznēs ierakstīta.

Es atceros, tik skaidri it kā tas būtu noticis vēl tikai vakar, kā pirmo reizi, 7.klasi uzsākot, ienācu skolas pagalmā. Vēl maza, dzīvi neizprotoša, naīva meitene. Es nezināju, kādu pieredzi man dāvās šī skola, bet jau tad manā sirdī gulēja kāda cerība, nojauta, ka šie gadi būs kas īpašs. Šai izjūtai izrādījās taisnība. Šie seši gadi ir bijuši neaizmirstami vārda vistiešākajā nozīmē. Un tagad vairs nemāku sevi atdalīt no skolas, kas dāvājusi ne tikai zināšanas, bet arī audzinājusi mani, ar lielu spītību un pretestību no manas puses, skolai tomēr ir izdevies mani kā no māla pikuča izveidot par personību, par cilvēku ar savu viedokli, ko nebaidos aizstāvēt, par cilvēku, kuram šķiet uz pieres uzrakstīti šie trīs lieli alfabēta burti: „Ā-V-G”. Nevienš nevar noliegt to, ka mēs esam citādāki, varbūt pat savādāki kā citi. Mēs esam īpaši. Un te rodas jautājums, kurš kuru padara īpašu – skola mūs vai mēs skolu? Tā ir nepārtraukta mijiedarbība starp skolēniem, skolotājiem, skolu, mijiedarbība katram ar katru un visiem kopā, tas ir no sērijas: „Viens par visiem, visi par vienu”.

Laiks turpina skriet uz priekšu un neskatīties atpakaļ, un nu es vairs nevaru uz to noskatīties no skolas sola, man ir jādodas tam līdzi, bet vienu es varu pateikt droši - es skatīšos atpakaļ. Vienmēr. Šī ir vieta, kur es augu, kur es mācījos izprast dzīvi, cilvēkus sev apkārt un pati sevi, vieta, kur dzima mani sapņi, kurus nu es došos piepildīt, un, kad tie piepildīsies, paldies es teikšu Tev, skola!

Elīza Stīpniece 12.5

Maratons, pastaiga, kosmiska raķete, okeāna šķērsošana ar plostu, zvilnēšana šūpuļtīklā – katram ir savs raksturojošs lielums par skolā pavadīto laiku. Tomēr izejot no skolas ēkas pēc sešiem gadiem, secinājums ir viens – tā ir beigusies, un jau veido daļu no mūsu pagātnes. Ir palikušas dažas dienas, un nedēļas jau sen vairs nav Jūsu, tāpēc izmetiet papildus loku pa skolas gaiteniem, pajautājiēt skolotājiem nepateikto, ar klasesbiedriem atcerieties amizantas situācijas un mirkļus, kuros likās, ka esat karaļi un karalienes, paši gudrākie un atlētiskākie. Iegaumējiēt arhitektūras īpatnības, skolotāju vaibstus, , ar skolas draugiem kopīgi izsapņotos sapņus, kamēr vēl var, kamēr vēl tās nav fotogrāfijas kastē uz puteklaina skapja augšas.

Gadi paiet ātri, par to var pārliecināties divpadsmitie, kuri drīz jau būs absolventi, izies jūlija vidū pa skolas durvīm pretī dzīvei, kas ir plašāka par skolas telpu, tie vairs nebūs gaitenī un kabineti, bet gan kvartāli, pilsētas, novadi, valstis un kontinenti. Absolvēšana nozīmē iekāpt vienvirziena vilcienā, un doties tālāk, neatkarīgi no tā cik ļoti patīk stacija, kurā esat pavadījuši sešus gadus, un traukties pretim, godīgi sakot, miglainam laukam, jo nevienam nav kartes, instrukcijas, kas labāk palīdzētu to saprast. Tāpēc tie, kas mācības turpinās vēl vismaz gadu, uz mirkli apstājiēties, aizmirstiet par pulksteņiem un kalendāriem un vienkārši esiet -kabinētā, bufetē vai sarunā ar blakussēdētāju, jo skola ir pēdējais posms, kur pamana un uztraucas, kur var atrast otru vecākus un justies drošībā, jo neviena tajā posmā veiktā kļūme neietekmēs tālāko dzīves gaitu. Skola ir prologs romānam, ko sauc par dzīvi, mūžu, eksistenci, vienalga kā vēlaties to definēt, jo būtība jau paliek; vēl variet staipīt muskuļus un iesildīties distancei, kas garāka par maratonu un planētas ekvatoru, vēl blakus stāv kāds un norāda, kā pareizi elpot un taupīt spēkus, vēl kļūdas nav pieļautas un mugurkauli iedragāti.

Atmiņas ar laiku transformējas, skola kļūst par labirintu māju, kurā paslēpušās izveidotās draudzības, pirmās mīlestības, iemestie vārti, sasniegumi pētnieciskajos darbos, izstrādātie projekti, konflikti un atkal miera līgumi, atklāsmes, izlasītās grāmatas, veiktie eksperimenti un izrēķinātie uzdevumi. Tomēr būtiskākā skolas transformācija ir tās kļūšana par izstāžu zāli, kurā izvietota retrospekcija, paātrinātā režīma neliela īsfilma, kurā skatoties var redzēt kuslu bērnu izaugam par pieaugušu sievieti vai vīrieti ar sapņiem un cerībām, vērojot to saplūstam ar pārējo pasauli un kļūstam par brīnišķīgu cilvēku. Skolai ir tikai sākums, mugursomas sakrāmēšana, maršruta iezīmēšana ceļojumam, kas tālāks par fantāzijas un realitātes robežām. Tāpēc apstājiēties uz mirkli, minūtēm divām, ievilciet dziļi elpu un paverieties apkārt, fiksējiēt skolu kā būtisku posmu no sevis, kamēr starta šāviens nav bijis un neesat sākuši skriet maratonu bez finiša taisnes.

Tīna Treimane, 12.5

Trīs gadu laikā, ko esmu pavadījusi Āgenskalna Valsts ģimnāzijā, esmu daudz ko iemācījusies, ieguvusi draugus utt. Esmu arī izvirzījusi kādu hipotēzi – Āgenskalna Valsts ģimnāzijas skolotāji – iespējams – daiļrunīgākie skolotāji Latvijā, ja ne visā pasaulē. Šo manu pieņēmumu varu argumentēt ar skolotāju citātiem, kurus esmu pierakstījusi kladēs blakus mācību vielai. Tad nu pārlicinieties arī jūs, ja iepriekš to nezinājāt!

AIJA PLĒSUMA

„Tas mikrobs tur tusē pa to galdu tagad!”
„Beidzot man ir prieks, jo masveidā ir izpildīti mājasdarbi.”
„Kuru briesmu mēs tālāk pildīsim?”

SANTA MIKSONE – TUKIŠA

„Ko jūs, mazie merkantīlie radījumi, gribat par to pretī?”
„Kas ir amerikāņi? – Dajebkas!”
„Tu tagad runā kā analfabēts.”

VAIRA STRAZDA

„Antivielas kā vīruss nogalina vīrusus.”
„Tas ir parasts stikliņš, bet viņš ir no stikla.”
„Es nedomāju, ka jūs visi būsiet biologi! Un nemaz labāk nevajag!”
„Jūs kaķi nepiespiedīsi milēt Raini!”

ANDRIS LIEPIŅŠ

„Man vajag apvilkt apli riņķī sev, lai visādi mošķi netiek klāt!”
„Te nav nekādu divguļamo krēslu!”
„Vēl neejiet! Zvans nav bijis! Man vienam palikt bail!”

LAURA FJODOROVA

„Balts pulverītis ar melnu piegāršu.”
„Kurš tad skolotāju debesīs laidīs?”
„Kaprone zeķes ražoja līdz pat manai jaunībai – 100 gadus atpakaļ.”

AIGARS MIHNO

„Fizika tevi neizturēs!”
„Mēs esam ne visai izdevies evolūcijas produkts.”
„Lūmens jums nav nekāds lūzers.”
„Atoms – tā kā keksiņš ar rozīnēm.”
„Negribiet iet ārā parunāties – kupenā?”

ZIGRĪDA TEIVĀNE

„(Tulko no grieķu valodas) Ģimnāzija – vieta, kur pliki puisīši spēlējas, tātad, puisi, - izģērbieties!”

SOLVITA ZAVACKA

„Ja tu kritīsi, tad pasaki. Es esmu atbildīga par tavu dzīvību!”
„Atveriet 82. ledusskapi – ptfu! – lapaspusi!”
„Es tūlīt izslēgšu šito dampi (projektoru) un tad turpināsim!”

MARIJA BRAZOVSKA

„Nu šiten oficiāli jāvālē!”
„(Uz kamerkori atnākušas tikai meitenes) Nu, ko – tagad būsimeiteņu koris Zīlītes? (Parādās pirmais pusis) Ā – nē, re, viens zīluks arī!”
„Soprāni – jūs šodien kā tādi izpūsti baloni!”

Paldies, mīlie skolotāji, par sausās teorijas „atsvaidzināšanu”!

Skolotāju domu graudus pierakstīja
Paula Ozola, 12.5

...un vēstījums nākamajām paaudzēm

Šajā mācību gadā **skola** tika iepazīstināta ar **krāsaino**, gudro, rotaļīgo un skaisto **L'avīzi**. Ir iznākuši **četri** L'Avīzes numuri, katrs **atšķirīgs**, bet, cerams, ka **labāks** par iepriekšējo. Ikviens numurs arī L'Avīzes **komandai** bija **pārbaudījums**, lai nebūtu sliktāk, bet tikai **labāk**, lai atrastu laiku, lai piesēstos un **uzrakstītu** rakstu, lai noķertu **aiz piedurknes** un nointervētu kādu. Neradišu **ilūzijas** un neteikšu, ka tas ir **viegli**, taču gandarījums, kad redzi, ka lasa Tevis rakstīto, ir **neaprakstāms**!

Lai L'Avīze varētu nonākt pie lasītājiem, bija vajadzīga ne tikai pati L'Avīzes radošā komanda, bet arī palīdzība no padomdevējiem un vienkārši ļoti atsaucīgiem un izpalīdzīgiem cilvēkiem! Tāpēc vēlos izteikt īpašu **PALDIES**.

PALDIES latviešu valodas un literatūras skolotājai **Dainai Mediņai**, kura bija avīzes izveides iniciatore un pierunāja sākt kaut ko pilnīgi no nekā (jo rezultāts taču ir labs, vai ne?)!

PALDIES direktores vietniekam informācijas tehnoloģijās **Andrim Zariņam**, kurš nekad neatteica palīdzību un vienmēr dalījās vērtīgos padomos tehnisko risinājumu jomā!

Dārgais vienpadsmitais un desmitais,

nepazaudē L'Avīzi un iesaisties L'Avīzes tapšanā arī nākamajā mācību gadā, kad šī gada L'Avīzes komanda jau lepnī sevi sauks par studentiem, jo L'Avīze taču ir pelnījusi arī otro, trešo un desmito dzimšanas dienu! Palīdzēsim L'Avīzei kļūt par stabilu Āgenskalna Valsts ģimnāzijas pamatvērtību un tradīciju!

Ar cieņu –

L'Avīzes galvenā redaktore Paula Ozola, 12.5

REDAKCIJA

PAULA
OZOLA

KATRĪNA
LIPSKA

GALVENĀ
REDAKTORE

AVĪZES
IZSKATS

ELĪZA
STĪPNIECE

KATRĪNA
BIELE

KARĪNA
ŠĶESTERE

ANETTE
VASARĀJA

TĪNA
TREIMANE

UZ
TIKŠANOS!

